

Tản mạn cuối năm

Trời Âu Châu, mùa đông lạnh quá, sau tết tây hàn thử biểu tuột xuống phần âm. Cây phong nhỏ vườn nhà còn oai phong giữ được lá đỏ, rồi ối dần dần và rụng đầy sân đóng thành đá cứng ngắt; lá đỏ cây phong tương đối ở lại khá lâu trên cành, từ cuối thu kéo qua đông, nên lạ và đẹp lắm, và rồi sau cùng cũng chịu chung số phận trụi như bao cây khác trước sự vận hành của thiên nhiên, âu cũng là quy luật chung của vạn vật.

Và rồi cây phong, hay tất cả những cây khác sẽ ngủ một giấc dài....cho đến khi nắng mai hồng tung tăng gọi gió xuân về trên má trên môi, trên cây trên cỏ...cây sẽ cho biểu hiện ra những em bé lá, những chồi non, nụ nhỏ....và nói chung, tất cả những sinh hoạt khác trong đời sống chúng ta có được, đều hiện hữu là từ nhiều, rất nhiều yếu tố thấy được và không thấy được vì không có một cái gì mà tình cờ có được. Cuộc sống màu nhiệm của chúng ta là do những tác động hỗ tương hay đối nghịch...chỉ cần ngồi yên và nhìn sâu vào chiếc lá, ta sẽ thấy sự chuyển biến liên tục, không bị gián đoạn trong cái không gian và luôn cả thời gian(cũng chỉ là mộng ảo!) Thì ra: đây là cái **Thường Tại**.

Mà trong cái thường tại này thì mình hiểu thế nào về một **Mùa Xuân bất diệt** để mong ước và thương tặng cho nhau mỗi dịp Tết đến đây? Thế gian muôn đời vẫn trôi chảy theo nguyên lý vô thường, trong những thống khổ chiến tranh bi thiết, những thiên tai cũng như những hạnh phúc, hỷ lạc, tiện nghi vật chất thoáng qua của con người. Bụt dạy quá rõ ràng, chỉ khi nào ta biết dừng lại, nhìn thật sâu để hiểu, để cảm nhận, để thương mọi vấn đề căn nguyên sinh khởi trong cuộc sống...thì liệu may ra ta mới có thể thấy thoáng qua cái **Dáng Tròn Đầy của cái Thường Tại** mà thôi! và hy vọng ngay nơi đó ta sẽ nhận ra rằng: Mùa Xuân bất diệt nằm ngay trong lòng cuộc đời sinh-diệt này mà thôi.

Tui xin giới thiệu đến các bạn bài thơ của vua Trần Nhân Tông:

Xuân hiểu

*Thụy khởi khải song phi,
Bất tri xuân dĩ quy.
Nhất song bạch hồ điệp,
Phách phách sấn hoa phi.*
tạm dịch:

Buổi sớm mùa xuân

*Ngủ dậy, ngỏ song mây,
Xuân về, vẫn chưa hay.
Song song đôi bướm trắng,
Phấp phới sấn hoa bay*
(nguồn: Giác Ngộ Online).

Sau giấc ngủ an lành (tự ngã), sáng dậy mở toang cửa sổ (tượng trưng cho mê-ngộ, tử-sinh) mới nhận ra mùa xuân đã về rồi (sự sống màu nhiệm vẫn luôn có mặt) và ngoài vườn, một đôi bướm trắng (sinh-diệt) vỗ cánh bên hoa.

À! thì ra cái Bất diệt và Sinh diệt không sao tách biệt được. Như vậy, cõi Tịnh độ với mùa xuân bất diệt nào phải đâu xa, nó nằm ngay trong cõi Ta bà này. Sư Ông thường dạy: chỉ muốn ở cõi tịnh độ không thôi thì chỉ hoài công tìm cả cuộc đời, vì quốc độ nào cũng có bóng dáng của tịnh và uế cả. Tu tập như thế nào để ta không còn bị ràng buộc, vướng mắc vào những phiền não như sợ hãi, kỳ thị, hơn thua, ganh tỵ, tranh dành quyền lực, bị nô lệ cho đồng tiền, bị áp lực của ngũ dục nhất thời....dù là cho cá nhân ta hay ta đang ở trong một đoàn thể nào, thí dụ như trong một tầng thân, có được tịnh độ hay không là do sự đóng góp của mọi người trong đó vậy.

Xin mời Bạn tách trà cuối năm, uống mừng qua ngày đầu năm. Trầm hương nhẹ quyện bên bàn thờ Bụt, ngọn nến lung linh ấm áp như ánh mắt nhìn xuống cùng nụ cười vi tiếu luôn có bên ta. Và ngoài kia trên những cành khô trơ trọi, những nụ non đang hút nhựa, bắt đầu đâm chồi, rộ ràng chờ đón mùa xuân mới.

Tâm Hải Đức

Hiên trúc, 22.01.2017 (25 tháng chạp Bính Thân)

Chuyển Đến: Tiểu Mai

Ngày 30 Tháng Chạp Năm 4895-Bính Thân

www.vietnamvanhien.info

Tủ Sách Văn Hiến với hơn 4500 tác phẩm